

New York Timesi bestsellerite autor

RaeAnne Thayne

TAGASI
KOJU

Originaali tiitel:
RaeAnne Thayne
Coming Home for Christmas
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, asukohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või fiktiivsed ning igasugune sarnasus nii elavate kui ka surnud isikutega, äriettevõtete, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2019 by RaeAnne Thayne
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E07428623
ISBN 978-9949-87-114-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Kõikidele imelistele lugejatele,
kes on minuga ühendust võtnud
ning küsinud Luke'i ja Elizabethi lugu.*

*Samuti kõigile neile,
kes on saanud traumeeriva ajukahjustuse,
ning nende pereliikmetele ja hooldajatele, kes neid armastavad.*

Esimene peatükk

NIH, SEE ON SIIS KÄES.

Luke Hamilton ootas väikeses Oregoni rannikulinnas suure, laiutava viktoriaanliku maja ees, käed vihma ja tuule eest jopetaskus, närvid viimseni pingul.

Elizabeth on siin. Pärast pikki aastaid, kui Luke oli kindel, et naine on surnud – et ta oli seitse aastat tagasi läinud mägedesse uitama ja sattunud Haveni järve sügavatesse voogudesse –, kohtub ta naisega taas.

Ehkki tal oli olnud mitu kuud aega seedida asjaolu, et tema abikaasa polegi surnud, et ta elab teise nime all selles mereäärses linnas, ei tundunud see ikkagi tõeline.

Mida ta hetkel tundma peaks? Luke'il polnud aimugi. Ta teadis vaid, et tema sees on pöörane kooslus ootusärevust, hirmu ja vaikset viha, mis oli mitmeid kuid tema sees mässelnud seitsaadik, kui FBI agent Elliot Bailey andis talle selle paberilehe nime ja aadressiga.

Luke ei suutnud õieti uskuda, et naine on selles majas, abikaasa, keda ta polnud näinud seitse aastat. Abikaasa, kes kadus maamunalt, nii et paljud inimesed kahtlustasid, et Luke oli talle midagi teinud või koguni tapnud ta.

Kõik need päevad, kuud ja aastad oli Luke elanud Elizabeth Sinclairi kummituse ja nende kunagise armastuse varjus.

Ta polnud kunagi närvis, pagan võtaks. Miks siis ihu kiheles, kõhus keeras ja käed pigistasid veranda külma metallpiiret, nagu võiksid põlved järsku nõtkuda ja ta võiks kukkuda, kui lahti laseb?

Hetk hiljem tunnetas ta maja fuajees liikumist. Naine, kellega ta oli enne, kui kohale jõudis, rääkinud, kes oli suurele ilusale majale jõulutulesid külge riputanud ja kes oli vaadanud teda kahtlustavalt ega olnud teda sisse ootama kutsunud, avas ukse. Üks käsi oli jope-taskus kahtlase moega kühmu peal.

Naisel oli seal kas tulirelv, elektrišokirelv või pipragaas. Kuna Luke polnud temaga varem kohtunud, ei osanud ta arvata, mis neist. Naise näoilme oli endiselt valvas, mis ütles selgelt, et ta teeb kõik, mis vaja, et Elizabethi kaitsta.

Luke tahtnuks öelda, et ta ei teeks eales oma abikaasale viga, aga ta oli tüdinud selle lause korrutamisest. Aastate jooksul oli ta inimeste arvamusega selle kohta harjunud. Mõelgu, mida tahavad, pagan võtaks. Tema ise teadis tõtt.

„Kus ta on?” küsis Luke nõudlikult.

Tekkis pikk paus, nagu pingeline hetk enne tulevahetuse algust mõnes Metsiku Lääne filmis. Teda poleks sugugi üllatanud, kui kõrbekera oleks järsku tänavale veerenud.

Siis ilmus esimese naise taha verandale teine, sale, heledapäine ja... ehmatavalt tuttav.

Luke jõllitas, üdini rabatud. See on tema. Mitte Elizabeth. *Tema*. Ta oli seda naist Idahos oma väikeses kodulinna Haven Pointis viimastel aastatel tihti pesapallivõistlustel või kooliüritustel põgusad hetked silmanurgast näinud.

Salapärane naine.

Luke oli arvanud, et naine käib mingite laste pärast. Ehk kellegi tädi teisest linnast, keegi, keda ta ei tunne.

Luke oli naist tähele pannud... ja vihanud kergelt külgetõmbe-sädet, mis oli temas tekkinud.

Ta polnud tahtnud ühtegi teist naist märgata. Milleks? Ta oli aastaid arvanud, et tema süda suri, kui Elizabeth lahkus. Ta oli arvanud, et kõik hea ja õige tema sees on kokku kuivanud ning tal pole ühelegi naisele midagi pakkuda.

Hoolimata sellest, et ta oli enda peale vihane selle soovimatu külgetõmbe pärast naise vastu, keda ta nagunii kunagi ei saa, oli ta hakanud ootama neid üürikesi hetki, kui näeb ilusat salapäraselt naist, kes kandis päikesepriple ja laia servaga kübaraid, kelle juuksed olid tema abikaasa omadega sama värvi, aga nägu väga erinev.

Esimest korda seitsaadik, kui Luke Brambleberry House'i ette sõitis, hakkas ta arutlema, kas oli eksinud. Kas äkki *Elliot* oli eksinud, kas FBI agendi juurdlus oli kuidagi väga valele rajale sattunud.

Mis siis, kui see pole Elizabeth? Mis siis, kui see on mingi kohutav eksitus?

Luke ei teadnud järsku, mida kosta. Kas naistele öelda, et ta eksis, tuua mingi vabandus ja kaduda? Ta kavatses seda teha, kui nägi naise silmi, selgeid ehmatavalt siniseid silmi, mille iiriste ümber olid tumedad, peaaegu mustad sõõrid.

Luke tundis neid silmi. See on tema.

Nende pilgus oli närvilisust, aga mitte üllatust, nagu oleks naine teda oodanud.

„Elizabeth.“

Naine võpatas kergelt seda nime kuuldes. „Mitte keegi... pole mind väga kaua aega selle nimega kutsunud.“

Tema hääl oli järjekordne kinnitus, sama kähe alt, mis oli Luke'i unenägudes piinanud seitse aastat.

Teine naine põrnitses nooremat. „Sonia. Mis toimub? Kes see mees on? Miks ta sind Elizabethiks kutsub?“

„See on... väga pikk lugu, Rosa.“

„Tä ütleb, et on su abikaasa.“

„Oligi. Kunagi ammu.“

Viha paisus, lahvatades nagu kontrollitud põleng, mis üritab üle kraavi pääseda. Luke üritas seda summutada. Temast ei saa oma isa sarnast, ükskõik kuidas teda provotseeritakse.

„Ma olen endiselt su abikaasa. Mitte midagi pole muutunud. Kuni me lahutame või sind surnuks kuulutatakse, oleme seaduse silmis endiselt abielus.“

Naise suu avanes taas, silmis vapustus, nagu poleks ta selle võimaluse peale mõelnudki. Võib-olla oli naise meelest tema sõnatu lahkumine nende abielu lõpetanud.

Igas muus mõttes peale ametliku oligi.

„Ma... see on vist tõesti nii.“

„Sellepärast ma tulingi. Sa pead tulema Haven Pointi, et saaksime selle asja ära lõpetada.“ Luke ei suutnud kibestumist häälest tõrjuda. „See ei peaks sulle raske olema. Sa tunned teed. Oled ju korduvalt linnas käinud. Sa lihtsalt ei vaevunud mulle ega oma kahele lapsele ligi astuma.“

Naise ihu, mis oli kahvatus detsembrikuises valguses niigi hele, muutus hallikaks ja Luke häbenes kohe oma julmust. Tä üritas olla parem, jääda enamikus olukordades viisakaks. Ent ta oli ka ebamugavalt teadlik sellest, et see soovimatu taaskohtumine oma pikka aega kadunud olnud abikaasaga toob temas ilmselt esile kõige halvema poole.

Teine naine oli šokeeritud. „Sul on lapsed? Ma ei saa millestki aru, Sonia.“

Naine võpatas. „See on väga keeruline, Rosa. Ma ei tea... kust alustada. Ma... mu nimi pole Sonia, nagu sa ilmselt... isegi aru said. Tal on õigus. Mu nimi on Elizabeth Hamilton ja see... see on mu abikaasa Lucas.“

Teine naine seedis seda infot aeglaselt, ent jahmunud hetke järel kissitas ta silmi ja liikus veidi Elizabethi ette, nagu suudaks tema väike kogu sõbrannat kaitsta.

See oli tuttav liigutus, mis Luke'i häbi süvendas. Kui palju kordi oli ta teinud sama, astudes ema ja pärast kasuema ette? Selleks ajaks,

kui ta oli piisavalt suur ja tugev, et temast abi oleks, oli isa surnud ega ohustanud enam kedagi.

„Kas sa kardad seda meest?“ päris Rosa. „Kas ta on sulle viga teinud? Võin kutsuda ülem Townsendi. Ta tuleks kohe.“

Elizabeth pani käe teise naise käsivarrele. Oli selge, et nad on head sõbrannad. Luke'i emotsioonide kõikuv pendel kandus taas viha poole. Kuidagemoodi oli Elizabethil õnnestunud luua sõprus-suhteid teiste inimestega, oma eluga edasi minna, samas kui tema oli seitse aastat lämbunud kuulujuttude ja kahtlustuste koorma all.

„Pole hullu, Rosa. Tänan sind. Palun ära muretse. Ma... pean... oma abikaasaga rääkima. Meil on... palju, millest rääkida. Mine tupp. Räägin sinuga pärastpoole ja... üritan selgitada.“

Rosa ei kibelenud lahkuma. Ta seisis verandal, silmitsedes Luke'i kahtlustavalt. Luke tahtnuks öelda, et naine ei raiskaks asjata energiat. Ta oli aastatega kasvatanud endale paksu naha, kui asi puudutas seda, et inimesed teda koletiseks peavad.

„Ma olen siin,“ ütles Rosa kindlalt. „Ootan ukse juures. Ainult hüüa. Ja Melissa on ka oma korteris. Me ei lase sinuga midagi juhtuda.“

„Minuga ei juhtu midagi,“ kinnitas Elizabeth. „Luke ei tee mulle viga.“

„Ära ole selles nii kindel,“ pomises Luke, kuigi see oli vale. Mõned inimesed võisid teda ju koletiseks pidada, aga ta oletas Elizabethi teadvat, et ta ei teeks naisele iialgi haiget.

Esiteks polnud Luke selline inimene. Teiseks oli ta kogu elu püüelnud enesekontrolli säilitamise poole – tehes ükskõik mida, et mitte saada oma isa sarnaseks.

Hetke pärast Rosa pöördus ja astus nikerdatud uksest sisse, vastumeelsus igas keharakus. Mingis mõttes pidanuks Luke olema tänulik, et Elizabethil on inimesi, kes on valmis teda kaitsma.

„Kuidas sa...? Kuidas sa mu leidsid?“

Luke ei teadnud kõike, mida Elliot naise leidmiseks oli teinud. Ta teadis, et FBI agent oli kaua ajanud taga niidiotsi alates sellest

hetkest, kui üks rekajuht aastaid hiljem teatas, et Elizabethi kadumise õhtul oli ta viimasega sarnase naise viinud Oregoni keskosas ühte rekajuhtide peatuspaika.

Sellest infokillust lähtudes oli Elliot oma vabast ajast viinud läbi muljet avaldava juurdluse ja pusletükid kokku pannud. Ilma Elliotita ei oleks Luke olnud Cannon Beachil selle suure ookeaniäärse viktoriaanliku maja ees selle tuttava, aga samas võõra naise juures.

Elliot Baileyle mõtlemine tekitas alati vastakaid tundeid. Ta oli sellele mehele tänulik, aga ikkagi oli veider mõelda, et tema kunagine parim sõber on koos tema noorema õe Meganiga. Pärast mitut kuud oli ta selle mõttega peaaegu harjunud.

„Mina ei leidnudki.“ Luke sundis end tagasi olevikku. „Elliot Bailey leidis su. See pole ju tegelikult oluline, ega? Asi on selles, et ma tean nüüd, kus sa oled, aga samas pole sa ju tegelikult kadunud olnudki, eks ole? Me ainult arvasime, et oled. Sa oled Haven Pointis maskeerituna piisavalt palju kordi tagasi olnud.“

Teda ärritas kohutavalt, et ta ei tundnud oma abikaasat ära. Kui ta nüüd, teades seda, mida teadis, hoolikamalt oma abikaasat silmitses, nägi ta rohkem vihjeid naisele, keda oli armastanud. Kulnud olid samasugused kaardus ja kitsad, huuled täidlased. Ent nägu oli kitsam, nina hoopis teistsugune ning põsesarnad kõrgemad ja silmatorkavamad.

Miks naine nii palju näooppo oli teinud? See oli veel üks küsimus kümnete seas.

„Mida sa tahad, Luke?“

„Ma juba ütlesin. Sa pead koju tulema. Hetkel on Lake Haveni maakonna prokurör valmis esitama mulle süüdistuse sinu kadumise ja mõrva eest.“

„Minu *misasja*?“

„Elliot on üritanud seda naist veenda, et sa oled elu ja tervise juures. Kasu pole sellest eriti olnud, kuna Elliot on nüüd ka ju peaaegu pereliige ja abiellub mõne kuu pärast mu õega. Prokurör kavatseb

mind vahistada lasta lootuses, et suudab panna mind üles tunnistama, kuhu ma su laiba peitsin.“

„Oota – mida? Elliot ja Megan on koos? Millal see juhtus?“

Luke oleks tahtnud hambaid krigistada. „Asi polegi selles? See olukord on piisavalt kaua kestnud. Mind vahistatakse, Elizabeth. Enne pühi, kui mu allikaid uskuda. Prokurör on otsustanud edastada sõnumi, et tema ringkonna mehed ei pääse abikaasa kadumisest karistusest. Ma lähen trellide taha, vähemalt mingiks ajaks. Meie lapsed on niigi palju jõule ühe vanemaga veetnud. Kas sa tahad, et nad jääksid ilma ka teisest?“